

Duygu Yüklü Gerçek Bir Hikaye

Tunuslu'nun Gözyaşı ile Of'lu'nun Zekası Buluşunca Arafat Yolundaki Engeller Aşıldı.

O aslen Of'lu fakat Akçay'da oturuyordu. Yılları inşaatçılıkla geçmişti. Yaşı yetmişin üstünde olmasına rağmen henüz hac yapma fırsatı bulamamıştı.

Kızkardeşi uzun yıllar Mekke'de yaşadığı için onun ilgi ve desteğini görmek umudu ile hacca yazılmıştı. Uzun yıllar geçti fakat hac kurası çıkmamıştı. Çileli yıllar hızla ilerliyor fakat hac sırası bir türlü gelmiyordu. Hacca gitmeyi beklerken beklenmedik bir şekilde felç hastalığı ile tanışmış refakatsiz hac yapması imkansız hale gelmişti. Artık kız kardeşine olan ihtiyacı zaruret haline dönüşmüştü. Aksilikler peşpeşe geliyor; uzun yıllar Mekke'de kalan kız kardeşinin Türkiye'ye kesin dönüş yapması sebebi ile morali ve umudu bozuluyordu.

2024 yılı için hac sırası geldiğini öğrenmesi onu sevindirememişti. Çünkü kız kardeşi Türkiye'ye kesin dönüş yapmıştı; şimdi ona kim yardımcı olacaktı? Kardeşini arayıp hac kurası çıktığını söyledi ama morali bozuktu. Kardeşi, ağabey sen hiç merak etme, ben ne yapar yapar hacda seninle beraber olur; sana hac yaptırırım diyerek onu hem teselli etti hem de umudunu canlandırdı. Gel zaman git zaman derken hac mevsimi yaklaşmış ne yapacağını nasıl yapacağını düşünen kız kardeşi çözüm yolu arayışı içerisinde iken, yıllık Turist vizelerinin varlığını öğrendi ve böyle bir vize alıp Ramazanda umre yaparak bilgi ve tecrübesini tazeledi ve aynı vize ile hac yapmaya karar verdi.

Hac mevsimi fiilen başlayıp hacılar Medine'ye gitmeye başlayınca yanına beyinin ablasını da alarak Medine'ye gittiler; Medine'de iki gün kaldıktan sonra Mekke'ye geçip Umre'lerini yaptılar ve artık ağabeyinin geleceği kafilenin gelmesini beklemek üzere gün saymaya başladılar. Sayılı günler çabuk geçtiği için, kafile ile beraber ağabeyi gelmiş; umreyi beraber yapmış, aynı katta beraber yan yana odalarda kalma imkanına kavuşmuşlardı. Her şey yolunda gittiği için hiç bir sıkıntı yaşamamışlardı.

Terviye günü gelmiş Mina'ya çıkmak yerine direk Araf'a çıkacaklarını öğrenmişlerdi. Olsun onada razıydılar yeterki ağabeyi ile beraber hac yapabilmesi mümkün olsun.

Terviye günü olan Cuma günü yatsıdan sonra, hac otobüsüne resmi hacılar dışında kimsenin alınmayacağını öğrenince, ambulansla iki hanım ve 3-5 erkek Arafat'a çıkmaya karar verdiler. Erken gidip çadırdaki ağabeyini bekleyecekti. Beyinin kız kardeşi ile beraber yanlarında 3-5 erkek olduğu halde ambulansa binip Arafat yoluna koyuldular. Ambülans hiç bir engelle karşılaşmadan 3-4 kontrol noktasından geçmiş, Arafat sınırına ulaşmıştı; asker ambulansı durdurup hac kartı kontrolü yapınca, hastahaneden gelip çadıra gittiklerini söylemelerine rağmen, kartsız geçmelerine izin verilmedi ve geri dönmek zorunda kaldılar.

Moral bozukluğu ve şaşkınlık ne yapacaklarını düşünmeyi zorlaştırdı; mütereddit vaziyette geri dönüş yolunda 6-7 km ilerleyince aracın şoförüne dur ve bizi indir dedi Of'lu hanım. Söylemekle kalmadı; kararlı olduğunu hissettirdiği için araç durmak zorunda kaldı. Of'lu hanım, beyinin ablası ile beraber araçtan inince erkekler de inmek zarureti duydu. İnip hep beraber Arafat istikametine yaya olarak yürümeye başladılar. Yollarda barikatlar vardı ama insan yoktu. Biraz ilerledikten sonra bir gurup Afrikalı genç hanım gördüler; onlarında hac kartı yoktu fakat genç oldukları için hızlı yürüyor arayı açıyorlardı. Onlara

yetişemeyeceklerini anlayınca normal tempo ile ilerleyip Arafat istikametine yol alırken, yol üzerinde, tek başına hüngür hüngür ağlayan bir adam gördüler; Of'lu hanım merakına yenik düştü; yarım yamalak Araççası ile 40-45 yaşlarında olan adama derdini sordu. Tunuslu olduğunu öğrendiği bu kişinin de hac kartı olmadığı için Arafat'a sokulmayıp geri döndürüldüğünü, Hac yapamayacağı için üzüntüsünden ağladığını öğrendiler. Eli ile işaret edip kendilerine katılabileceğini söyleyince **Tunuslu bir solukta İhramını giydi ve onlara katıldıverdi.** Tunuslu göz yaşarını silmiş yeniden umutlanmıştı. Dillerde lebbeyk duası ile bir kaç saat süren engebeli yollardan Arafat sınırına yeniden ulaşmışlardı. Sınırdaki kontrol noktasına yaklaşınca herkes hem okuyor hem de korkuyordu. Askerlere ne diyeceklerini dahi bilmiyorlardı. Eğer o noktayı geçebilirlerse Arafat'a girmiş olacak ve sıkıntı bitmiş olacaktır.

Kontrol noktasına yaklaşınca vızır vızır hareket halinde olan trafik araçlarına rağmen görünürde kimse yoktu; hiç kimse ile karşılaşmadan Arafat'a girdiler. Çadır bölgesine ulaşınca, Tunuslu Sevinç göz yaşı döküyor; yol arkadaşlarına veda ederek kendi ülkesi çadırlarına doğru ayrılıyordu. Ellerini arşa kaldırıp hem şükrediyor hem de Türklere dua ediyordu. Dört beş saatlik yolculuk mutlu sonla bitmişti. **Tunuslu'nun göz yaşları Of'luyu Arafat sınırından geri döndürmüş, çözüm için ayağına getirmişti.** Göz yaşı ile Of'lu zekası buluşunca Arafat yollarındaki engeller aşılmış; askerler görünmez olmuştu. Ne Tunuslu Of'luların adını sormuş, ne de Of'lular Tunuslu'nun adını sormuşlardı. Tanışmadan ayrıldılar ama mutlu sona ulaşmak için gerekli olan zeka ve göz yaşı onları çözüme kavuşturmuş ve mutlu etmişti.

Haccın bundan sonraki merhalelerinde kardeş ağabey dayanışmasına bir engel çıkmadan haclarını tamamladılar. Allah haccı yaptıkları gibi yaşamalarını da nasip etsin. (Amin)

24.06.2024 OF

Ahmet Ziya İbrahimoglu